

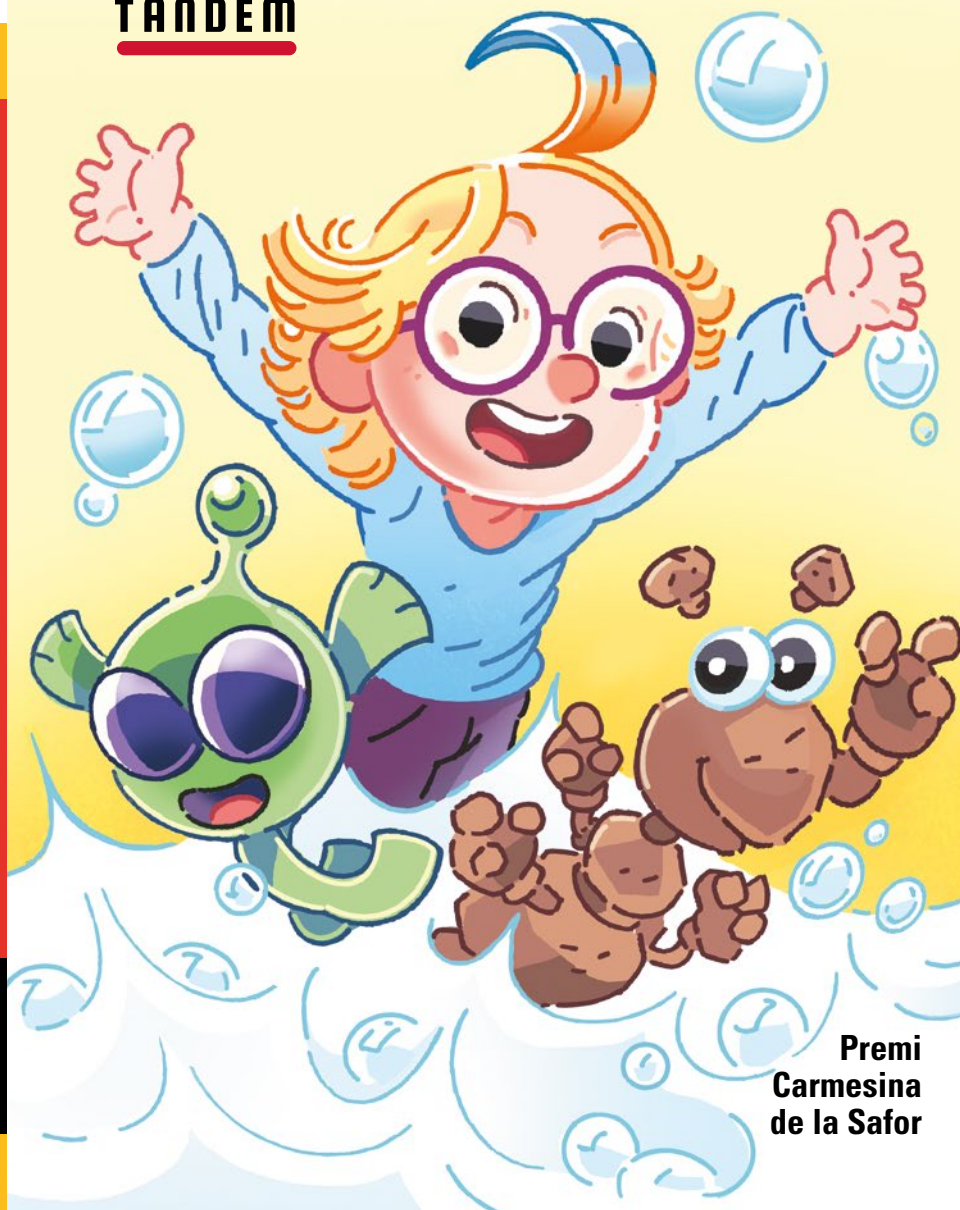
TINC UNA VIDA AL·LUCINANT

David Navalón

Il·lustracions de Sergio Sempere

TÀNDEM

**Premi
Carmesina
de la Safor**

ai

Em dic Àlex

Doncs això, que em dic Àlex. Ma mare es diu
Neus i mon pare, Joan. Sempre em diuen que,
quan vaig nàixer, ja duien nou mesos espe-
rant-me. No ho sé, jo crec que això no pot
ser perquè cada vegada que comprem alguna
cosa per internet tarda pocs dies a arribar, fins i
tot si ho han de portar des de l'altra banda del
món, així que nou mesos em semblen massa.

 Els meus avis són andalusos, d'un poble que es
diu Morón de la Frontera. Tothom diu que els
meus avis són els més estranys de la família. Més
endavant descobriràs per què. També tinc una
germana. Ella també és rara. L'únic que no és
estrany és el meu unicorn. No som els únics que
vivim a ma casa, però ja ho aniràs descobrir.

No sé com és la teua vida, però a mi em pas-
sen coses molt estranyes, o almenys la gent diu
que són rares. Te n'explicaré algunes, no totes,
perquè no acabaríem mai, però així almenys et
faràs una idea de com som d'estrany la meua
família i jo.

02

El dia que mon pare es va transformar en una gallina

El dia que mon pare va començar a transformar-se en una gallina, a ma mare no li va fer gens de gràcia. Estàvem a la cuina fent un concurs de pets. Ma mare renyava mon pare. «Què estàs ensenyant als xiquets?», deia. De sobte, mon pare va deixar de riure i es va posar seriós. «Ups», va dir.

Pensàvem que s'havia cagat damunt intentant tirar-se un pet. Així que vam riure més fort encara. Ell també ho pensava. Es va alçar i es va ficar la mà en els pantalons. Ens quedàrem bocabadats, quasi tant com ell, quan vam vore que en treia un ou de gallina. No ho sabíem encara, però aquell va ser el seu primer ou. Els dos van començar a discutir. Bé, en realitat,

ma mare va començar a soltar-li la brega. Mon pare, mentrestant, els mirava: a ella, avergonyit, i a l'ou, amb desconcert.

La broma va continuar l'endemà quan mon pare va deixar la dutxa plena de plomes. Eixa mateixa nit, vam sentir mon pare escatainar per telèfon.

La broma va deixar de ser graciosa quan ni tan sols els metges van trobar una explicació. Un dia, ens vam despertar i vam vore que li havia eixit una cresta. També el seu nas s'havia endurit. Des d'aleshores, mon pare adora la dacsà.

Ara ja ens hem acostumat. Podem menjar ous sempre que vulguem. A vegades, el traïem a passejar al parc o la muntanya. Li encanta rondar mirant a terra sense descans. De tant en tant, es para i comença a picotejar.

A mon pare no li agrada l'hivern perquè els jerseis el molesten amb tanta ploma. Ma mare es va acostumar fa temps al fet que mon pare siga una gallina. Diu que adora ajocar-se entre les seues plomes.

L'anècdota hauria d'acabar ací, però este matí ha passat una cosa. Ma mare ha entrat al dormitori que compartim la meua germana i jo. Ha obert la finestra, ha alçat la persiana i, en comptes de dir-nos «bon dia», ha soltat un «quiquiriquic». Ella s'ha quedat muda de la sorpresa. La meua germana i jo ens hem mirat. Els pròxims som nosaltres.

